

T(R)ÒPICS

Rebombori a la tauleta de nit

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIÒDIC

No recordo qui va dir (seria Borges?) que no és l'home qui escull la porta per on entrar, sinó que són les portes les que escullen l'home. I qui diu home, diu dona. No es molestessin pas les senyores de la paritat i del llenguatge no sexista. La frase podria aplicar-se a d'altres afinitats electives. Per exemple, els partits polítics i els seus votants. Qui elegeix qui? O la fascinant atracció que s'estableix entre els llibres i els lectors. És tot un laboriós procés de persuasió psico-

lògica, seducció física (i subliminal), càlcul mercantil de compravenda a preu just, i de selecció personal com quan acceptem conèixer algú i després conversar amb ell. Un llibre nou és sempre un intrús.

Aquests dies tinc la tauleta de nit feta un cacau. En el centre, sota la làmpada de baix consum, el francès Michel de Montaigne, vell amic mai conegut del tot; a la vora d'una pintura veneciana en clarobscur davidlynych, el nord-americà Robert Bloch; i mig tapant la ràdio antiga i el Pectox mucolític, l'anglès A.A. Milne. Es tracta dels *Ensayos completos* (Cátedra, Biblioteca Àurea, 1117 pàgines), la totalitat dels assaigs de

Michel Eyquem, senyor de Montaigne, ex alcalde de Burdeus i inventor del gènere assagista. Quant al sarcàstic mestre del terror humorísticament negre, Robert Bloch, dicta lúgubres *Dulces sueños...* (Valdemar, Colección Gótica n° 61, 302 pàg.); i de il·lustre desconegut A. A. Milne, ni més ni menys que *Historias de Winny de Puh* (Valdemar, Avatares n° 40, 348 pàg.). Els tres tenen en comú que són ben morts. També, que parlen dels valors que ajuden a conviure dones i homes. Per edat (1533-1592) i per estatura intel·lectual, Montaigne es permet l'ombra més allargada que il·lumina el millor Shakespeare. Amb ganes de rebaixar el discurs en les

formes buscant les pessigolles de la gent més innocent, Alan Alexander Milne (1882-1956) juga amb l'ós de peluix, el porquet atrevit, l'ase trist, el petit Christopher Robin, regirant els ets i uts de la saviesa popular. I per fi, l'inquietant Robert Bloch (1917-1994), conta-contes maliciós que amb el seu relat *Psicosis*, Mr. Hitchcock es marcava un gol històric... Tots tres senyoregen les meves mil i una nits d'insomni al·lucinat. L'un, el senyor del castell de Montaigne, em planta sòlidament de peus a terra, decidit a conèixer-me millor. L'altre, bon anglès del *non sense* surreal, m'invita a desafiar la llei de la gravetat. Per acabar de dinamitar certes diürnes, el macabre ianqui (que s'ha llegit l'un i l'altre sense ni citar-los) va omplint la tauleta de nit, i per extensió tot el llit i la cambra, de fantasmes i vampirs que m'ajuden a dir adéu un any "horribilis".